

τῶν ενδιαφερομένων εἰς τὸ τῆς μουσικῆς ζήτημα καὶ ἀξιούντων νὰ διαφωτισθῶσι καὶ πεισθῶσιν ὑπὸ τῶν ὁπωσδήποτε ἀσχολουμένων εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο. Θεωροῦντες δὲ περιττὸν νὰ ἐνδιατρίψωμεν πλείοτερον εἰς τὸ θέμα τοῦτο πεποιθᾶμεν ὅτι ἐγενόμεθα καταληπτοὶ καθολοκληρίαν τῷ κ. Παγανῇ, παρακαλουμένῳ, ὁσάκις εὐαρεστείται, ν' ἀπαντᾷ πάντοτε εἰς τὰ κύρια καὶ οὐσιώδη σημεῖα, οὐχὶ δ' ὡς ἐπραξεν ἄρτι καταδαπανηθεῖς τὸ πάντων ἐπουσιωδέστατον ἐν τῇ προλαβούσῃ ἡμῶν πραγματείᾳ, εἰς ἐπανάληψιν δηλονότι τῆς περὶ τόνων καὶ τιμημάτων θεωρίας του, ἣν, προκειμένου περὶ τῆς ἡμετέρας ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς ἐτάξαμεν ἐν τῇ σειρά τῶν τελευταίων ζητημάτων περὶ ὧν οὐδεὶς τό γε νῦν λόγος.

B.

Η ΑΥΤΟΛΑΛΟΣ ΛΥΡΑ.*

Καὶ οἶονεῖ ὑπὸ ἀκαριαίου παλμοῦ δονηθῆν τὸ χροσόχορδον ὄργανον ἐξέβαλε πρῶτον μακρὸν ἡδύπνοον στόνον ἐν εἰδει προκνακρούσματος· εἶτα δ' ἤρξατο αὐτομάτως ψᾶλλον:

Χεῖρ ἦτις μ' ἔψαυες ἐν εὐφροσύνῃ,
ἦτις μ' ἐθώπευες μετὰ στοργῆς!
ἐπικατάρατος εἶθε νὰ γείνη
ὅστις δ' ἠψάνισεν ἀπὸ τῆς γῆς!

Χεῖρ ἦτις μ' ἐκρουες! ποῦ εἶσαι πλέον,
οὐ τῶν εὐλάων μου χορδῶν ψυχῇ;
τώρα ὁ στόνος μου παλμῶδης κλαίω
θρῆνον αἰώνιον θὰ ἀντηχῇ...

Ἀπὸ γῆν εὐκαρπον τῆς Ἰταλίας
ὅπου χλοάζουσαι γελοῦν ἀκταί,
ὑπὸ τὴν ἐκλαμψὴν φαιδρᾶς εὐδίας,
εἰς ναῦν Κορίνθιον ἐμδᾶς ποτέ.

Ὅπου Περίανδρος κλεινῶς ἀνάσσει
ὁ ψάλτης ἤρχετο πλήρης χαρᾶς...
δὲν τὸν ἐξόντωσαν ἐν τῇ θαλάσσῃ
λυσσῶντα κύματα, λυσσῶν βορρᾶς.

Ἀλλὰ οἱ ναῦται τοῦ ληστοδιοῦντες
ὅσοι τὰ πλοῦτῃ του μὲ βλοσυρὰ
ὄμματα βλέποντες κ' ἐπιθυμοῦντες,
τὸν κατεπόντισαν εἰς τὰ νερά!...

Σύννοος ἐτόνισεν αὐτὸς ἀκόμῃ
εὐχὴν, ὡς κύκειον, πρὸς τὸν Θεόν,
κ' ἡ βοστρυχώδης του ὥραία κόμῃ
ἐκυματίζετο ὑπὸ πνοῶν.

Ὅσαι ἠσπάζοντο αὐτὸν κ' ἐπέτων
ὡς, μὲ τὸν στόνον τῶν τὸν ἐλαφρὸν
ἐκείνον, ἥλιον, ν' ἀπεχαιρέτων
νὰ δῶν μέλλοντα εἰς τὸ νερόν.

Καὶ τὴν ἐσχάτην του ἀκτεῖνα ρίπτων
κ' εἰς στήθος σφίγγων με ἐπὶ θερμόν,
καὶ πρὸς τὰ κύματα τάφῳδῃ κύπτων
τοιαῦτα μ' ἔλεξε μετὰ παλμῶν:

*) Ἰδε ἀριθ. 45, σελ. 887—889.

«Ἀγία λύρα μου! σὺ σύντροφός μου
ἦσο πιστότατος καὶ ἀληθής,
καὶ πάλιν σύντροφός, ἀπὸ τοῦ κόσμου
μαζὶ μου ψάλλουσα, φεῦ! θὰ χαθῇς.

Λύρα, τὸ κράτιστον δῶρον τῆς Μοίρας,
θεῶν τεχνουργημα, ψάλτις θεῶν,
λύρα, δὲν σ' ἄφησα εἰς ψαύλων χεῖρας
νὰ σὲ μίανωσιν ἀπὸ ἰόν,

Ἴόν ὀυπαίνοντα πλουτῶν κλοπίμων
ὅσα αἱ χεῖρές των αἱ ἀσεβεῖς
ἐντὸς σφραγεύουσαι τραγῶν ἐρήμων
κρατοῦσι θύματα φθορᾶς βωδῆς.

Κάλλιον, λύρα μου, κυμάτων θρῆνος,
κάλλιον ἀσπλαγχνοὶ κλυδωνισμοί,
κάλλιον σύντροφίς ἐπὶ ρηγμῖνος
παρὰ ἡ βέβηλος ἰοῦ ὁσμῇ!...

Καὶ ἂν, ὦ λύρα μου, κυμάτων ὁσός
σ' ἐπικυλίσωσιν ἐπὶ αὐτῆς
ὅπου πυκνάζουσα ἡ χλόη θάλλει,
καὶ ἂν σὲ θάψωσιν ἐντὸς αὐτῆς,

Ὅ τ' ἐκ τῆς κοίτης σου τῆς ἀθροῦδος
σ' ἄρῃ θαυμάζουσα χεῖρ ἐν οἰγῇ,
καὶ ἀπαστρέπτουσα τοῦ θεοῦ Φοίβου
πέσῃ ἐπάνω σου μαρμαρυγῇ,

ὦ!... τότε λάλησον, λάλησον ἐπὶ
τὴν κακουργίαν τῶν τὴν βδελυκτῆν,
καὶ τὰ ἐρχόμενα ἄς μάθουν ἐπὶ
φεῦ! τοῦ Ἀρίονος τὴν τελευταίαν...».

Στιγμὴν ἐσίγησε μὲ λάμπον βλέμμα...
εἶτα ἐπὶ ἔδωκεν εἰς τὰ νερά·
καὶ τὸ τῆς κόμης του δάφνηνον στέμμα
αἰφνης πετάσασα μ' ἀδρὰ πτερά,

Ἀλκυὼν πόντιος ταχὺ ἄρπάζει,
γοργῇ ὡς ἄνεμος τὸ πᾶν δονῶν,
διὰ τοῦ ράμφους τῆς ταναβιδάζει
κ' εἰς νέφη χάνεται τῶν οὐρανῶν...

Ἀπαξ ἐπάφλασεν ἐπὶ τὸ κύμα
καὶ τὸν ἐνέκλεισε ρέγγον βαθύ!
φεῦ, ἀπὸ τύπειρον ἐκεῖνο μνήμα,
θεοί! οὐδέποτε θ' ἀναστῇ;

Ναί!... καὶ ἡ λύρα του χήρα θὰ μένῃ
αἱ αὐραὶ στένουσαι θὰ τὴν φιλοῦν,
κ' οἱ φλοῖσδοι τρέμοντες καὶ τεθλιμμένοι
παρὰ τὴν πάραλον θ' ἀντιλαλοῦν:

«Χεῖρ τοῦ Ἀρίονος ἀδαμαντίνῃ,
τὴν λύραν ψαύουσα μετὰ στοργῆς!...
ἐπικατάρατος εἶθε νὰ γείνη
ὅστις δ' ἠψάνισεν ἀπὸ τῆς γῆς!...».

Κι' ὁμοῦ ὁ στόνος μου παλμῶδης κλαίω
θρῆνον αἰώνιον θὰ ἀντηχῇ:
«χεῖρ τοῦ Ἀρίονος! ποῦ εἶσαι πλέον,
οὐ τῶν εὐλάων μου χορδῶν ψυχῇ;...».

Ὅτε δ' ἡ ἐσχάτη τοῦ αὐτολάλου ὄργανου περιπα-
θῆς ἡχώ ἐσβέσθη, ἡδεῖα ὡς ὁ ἐκπνέων μόρμυρος τῶν
ἀργυρῶν τῆς Κασταλίας ρείθρων, τότε οἱ γλυκύστο-
νοι τοῦ πελάγους φλοῖσδοι, ἡρέμα ἐπὶ τῶν βρυσσοτε-

φῶν βράχων τοῦ Ἀκρίτα προσπίπτοντες, ἀπήχουν αὐτὴν θρηνηδῶς καὶ εἰς τὰ ὕδα τοῦ χοροῦ, οὗ τὰ πορφύρεα χεῖλη κοινὸν θλιθερῶς ἐκπλήξεως ἐπιφώνημα ἐξέφυγεν, ἐφαίνετο συγκεχυμένως πως λαλῶν τὴν λέξιν: «ἐπικατάρατος...» καὶ εἶτα: «Ἀρίων... Ἀρίων...» τίς οἶδε τί προσεπάθει ν' ἀρθρώσῃ εἰς τὰ ὕδα τοῦ παρθένου χοροῦ παλιρροῦν ἐπὶ τῶν παρχάλων πετρῶν τὸ κύμα! ἄλλ' ὁ βαρυπνέων ἀὴρ διέκοπτε τὴν λαλίαν αὐτοῦ, ὥσπερ προσπαθὼν ἵνα ἐπιβάλῃ αὐτῷ ὅπως ἐχεμύθως τηρήσῃ τὸ μυστικόν, ὅπερ ἐν τοῖς κόλποις αὐτοῦ συνεκράτει... Τίς ἡ σκιώδης ἐκείνη πτερυγοφόρος μορφή, ἥτις γοργῶς αἴφνης ἀπὸ τῆς πόρρω τοῦ ὁμίλου πετρώδους ἄκρας, ἀφ' ἧς σιγηλὴ πρότερον ἤκραστο, ἀνίπταται αἴφνης ἐλαφρὰ καὶ ἀεροδίνητος; Εἶναι ἡ Ἥχῳ, ἡ ἐρημολόχος Ἥχῳ ἀπὸ τοῦ βήθους τοῦ δαρυφύλλου ἄλσους ἔνθα νυκτός καὶ ἡμέρας κρύπτεται, ὑπὸ τῆς μάγου ἀρμονίας τῶν αὐτολάλων χορδῶν προσελκυσθεῖσα, ἔσπευσεν ἤδη εἰς τὴν ἀκτὴν· τανύουσα δ' αἴφνης τὰς ἀερώδεις, ἀλλὰ πτηνοῦ παντός ταχυτέρως πτέρυγας αὐτῆς, ἀπέρχεται μακρὰν πρὸς Ἀρκτον, πρὸς τὸ καλλιθέμεθον ἄστρῳ τῆς Κορίνθου, ὅπως, προσπελάσασα τὸν χρυσοῦν θρόνον τοῦ σοφοῦ Περιάνδρου, ἀπηχήσῃ πιστῶς εἰς τὰς ἀκοὰς αὐτοῦ τοὺς φθόγγους τοῦ παραδόξου ὀργάνου, τὴν τύχην τὴν πικρὰν καὶ ἀπροσδόκητον τοῦ προσφιλοῦς αὐτῷ αἰδοῦ.

— Οἶμοι! κρᾶζουσιν ὁμοῦ Ζέφυροι, Νύμφαι καὶ Τρίτωνες. εἶναι λοιπὸν αὕτη ἡ λύρα τοῦ Ἀρίωνος, τοῦ κλεινοῦ, ἄλλ' ἀτυχοῦς αἰδοῦ Ἀρίωνος, ὅστις πολὺ λάκεις τὰς ἀκτὰς ἡμῶν παραπλεύσας λιγεῖς ὕμνους ἡμῖν ἐτόνιζε; πῶς λοιπὸν ἐν τῷ πόντῳ ἀπολεσθέντα ἡμεῖς αἱ πανθαεῖς ἄλλως τοῦ πόντου θεότητες οὔτε εἶδομεν οὔτ' ἐνοήσαμεν; ἐπὶ σκοπῷ ἄρα ἀφῆκαν τὸν προσφιλεῖ ὕμνωδόν ν' ἀπολεσθῇ κρύφα ἡμῶν οἱ θεοί; ... τίς ἤδη θὰ μέλῃ τὰ κάλλη ἡμῶν ἐφεξῆς οὕτως ἡδέως; οἶμοι, οἶμοι!...

Τότε ἡ πρώτη τῶν Νυμφῶν, ἡ εὐπρόσωπος Κυματολήγη, περιπαθὼς ἐν ταῖς ἀγκύλαις φέρουσα τὸ θεῖον ὄργανον, ὅπερ πρῶτῃ αὕτῃ ἀνεῦρεν, εἶπε τοιᾷδε μετὰ θρηνηδῶς, ἀλλὰ γλυκεῖας φωνῆς:

— ὦ θεοί, μεγάλοι θεοί! τὸ χεῖλος μου τρέμει καὶ ἡ χεὶρ ἡ τὸ ὄργανόν τοῦτο ὄργανον κρατοῦσα παραλύεται... οὕτω λοιπὸν πικρὸν τέρμα προωρίζετε εἰς τὸν βίον ἐκείνου, ὅστις ὅλον αὐτὸν ἀφιέρωσεν ὑμῖν καταστήσας διὰ κρᾶν πρὸς ὑμᾶς ὕμνον; ... πρὸς τί λοιπὸν ὅτε ὁ τάλας ἔνθους γονυκλινὴς πρὸ τῶν χρυσελεφάντινων ἀγαλμάτων ὑμῶν διὰ πτερόσεσης χειρὸς μεθυστικῆς ἀρμονίας ἐπὶ τῶν ἱερῶν τούτων χορδῶν ἐγέννα, καὶ μεθυσκόμενος, ἐξιστάμενος ἐν τῇ ἰδίᾳ ὥδῃ, αὐτὰ τὰ χρυσελεφάντινα ὑμῶν ἀγάλματα προσέβλεπεν εὐμενῶς, προσμειδιώντα αὐτῷ, ὦ! πρὸς τί ἐν τῇ εὐδαίμονι ἀλλὰ πλάνῳ ἐκείνῃ στιγμῇ δὲν κατερρίπτετε ἀκαριαίως, ἀπροσδοκῆτως τὸν μαρμαρόγλυπον τοῦ ναοῦ θύλον ἐπὶ τῆς ταλαίνης κεφαλῆς αὐτοῦ, τῆς καλλιστεφούς κεφαλῆς, ἧς τὰς δάφνας ὑμεῖς αὐτοὶ τέως ζειδῶρ φανοῖ ἐρρίπιζετε; ἐν τῇ ἀρρή-

τῳ ἐκείνῃ μέθῃ, ἐν τῇ ἀγίᾳ ἐκστάσει ὅτε ἔμπνευσίς καὶ προσευχὴ δι' ἰδίῳ ἐκίστη, ἀλλὰ καὶ ἡ δελφωμένων ἀλλήλας θαυμασίων ἀρμονιών, ἐκ τοῦ χεῖλους αὐτοῦ ἐκπηδῶσαι ἀγναὶ ὡς ἀκτίνες φωτός, αὐτὸ τὸ χεῖλος αὐτοῦ πρῶτον ἐφίλουν καὶ αὐτὸν πρῶτον ἐδαυκάλιζον, γλυκὺς θὰ ἐπῆρχετο αὐτῷ ὁ μοιραῖος καὶ ἀπροσδόκητος θάνατος· ἐν τῷ δὲ ὁ βραχίον αὐτοῦ ἐν ἀσυναίσθητῳ ἀγωνίᾳ κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς αἰφνιδίας ἐκθεμελιώσεως ἐκτεινόμενος, θὰ περιέπτυσσε μετ' αὐτοῦ κατασυντριβομένην λίαν τῶν ἀγλαοσώμων Καρυατίδων, αἵτινες τῷ ὑμετέρῳ προστάγματι τὸν καλλιμάκμαρον αὐτῶν φόρτον ἐπ' αὐτοῦ κατεκρήμνισαν, ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ἡδονικῶς ἀριπταμένη θὰ ἐτρέψατο ἔτι ἐν τῇ αὐτῇ ἀγίᾳ ἐκστάσει, ἐν τῇ αὐτῇ ὑψηλῇ καὶ ἀκατανόητῳ χαρμονῇ... ὦ θεοὶ μεγάλοι καὶ δίκαιοι! σύγγνωτε ἂν παράπονον καθ' ὑμῶν ἐκφέρω· ἀλλ' ἡ καρδίᾳ μου θλίβεται! φεῦ! ἤδη ἄδικον εὐρὼν τάφον τὰ πολύρροθα κύματα τῆς Ἰταλικῆς θαλάσσης, σαλᾶσεται ἀγρίως ἐν τῇ ἀπειροθαθεῖ πυθμένι αὐτῶν, στυγεροὶ δὲ ἄνδρες ἐπιχαίροντες τῇ ἐαυτῶν κακουργίᾳ, ἀποινεῖ τὰ ἀδέσποτα ἐκείνου πλοῦτη νέμονται!... Ἀδελφοί! κλαύσωμεν τὸν Ἀρίονα!

Ὁ χαρίεις χορὸς κύκλῳ ἐπὶ τῆς ἀκτῆς περὶ τὴν προεξάρχουσαν Κυματολήγην καθίσας, ἤρξατο θρηνῶν μετ' ἐκείνης· καὶ τῶν μὲν καλλιβλεφάρων ποντικῶν κορῶν τὰ ἀργυρᾶ δάκρυα δίκην στιλπνῶν λίθων ταχὺ ἐν τῷ βᾶθει τῆς θαλάσσης κυλιόμενα, ροδόλευκα κογχύλια ἀπλήστως καταπιόντα, ἐν τῷ κόλπῳ αὐτῶν ἀπεθησαύριζον ταῦτα, ἀγνὰ μάργα· οἱ δὲ Ζέφυροι διὰ τῆς ἄκρας τῶν ἀεροειδῶν περὶ τῶν αὐτῶν ἀπομάσσοντες ἀτμημελῶς ἐπέρρανον αὐτὰ ἐν εἴδει λαμπερῶν ψεκᾶδων δρόσου ἐπὶ τὰ ἀκταῖα ἄνθεμα· οἱ δὲ Τρίτωνες συνάγοντες τὰ ἴδια δάκρυα ἐντὸς γλαφυρῶν κοραλλίνων δακρυδόχων ληκύθων, ἔσπενδον αὐτὰ εὐλαβῶς ἐν τῷ πόντῳ, οὗ ἡ εὐρεῖα ἐκτασίς ἐκράτει ἐν τῷ ἀνεξερευνήτῳ βᾶθει αὐτῆς τὸν δῶμοιρον τῆς αὐτολάλου λύρας κτήτορα. Χιονόπτερος ἄλκυων ἐγγὺς ἐπὶ βράχου καθεσθεῖσα, ἤνωσε πρὸς τὰ τοῦ χοροῦ ἐλεγεία τὰ ἐαυτῆς μελᾶγχολα ἄσματ' ὅτε δ' ἡ μελανόπεπλος Νύξ ἐπιστᾶσα τέλος ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ κατεῖδε τὴν ἐξόχως ὠραίαν ἀλλὰ θρηνώδη σκηνήν, εἰς οἶκτον κινήθεισα, ἐστάλαξε καὶ αὕτη ἐπὶ τοῦ αἰθέρος μυρία ἐπὶ μυρίων ἀστρώδη δάκρυα. Ἀλλ' ὅτε καὶ πάλιν τὸ φωτόχρυσον ἄσμα τοῦ Φοίβου, ὅπερ γοργῶς τὸ ἀπειρον διανύει, ὑπερῆφ' ἑαυτῆς ἐπὶ τῶν αἰθέρων προὔβαλε, μία δὲ αὐτοῦ σπινθηροβόλος ἀκτὶς ἀπάντα τὰ χύδην ἐσπαρμένα δάκρυα τῆς Νυκτός ἀπαλείψασα, καὶ ἐκτοξευθεῖσα ἐπὶ τῶν σκοτίων ὁμμάτων αὐτῆς τὰ μήπω ἀνεχόμενα τὸ φῶς, ἠνᾶγκασεν αὐτὴν, καμύουσα καὶ διὰ τῆς ἄκρας τοῦ πέπλου τὴν ὄψιν κρύπτουσα δρομαίως ν' ἀπέλθῃ, ἡ κρινοστεφῆς Ἥως ἀπὸ τῶν ἐφ' ὧν ἐπηρείδετο χρυσῶν νεφῶν, ἐπὶ τὴν κλαίουσαν ὁμήγουριν προκύπτουσα καὶ συμπαθῶς θεωμένη, ἔρρανεν ἐπὶ τὰς ὠραίας ἐκείνας κεφαλὰς ἀφειδῶς τὰ ρόδα τοῦ πέπλου αὐτῆς· Ἀλλ' αἱ νύμφαι, μακρὰν τοῦ νᾶ στείψωσιν ὡς συνήθως δι' αὐτῶν τὸ μέτωπον καὶ

τὴν κόμην, ἐπέριψαν αὐτὰ μελαγχόλως ἐν τῇ θαλάσῃ, ψελλίζουσαι τὸ προσφιλὲς ὄνομα τοῦ Ἀρίονος, ὡσεὶ δι' αὐτῶν ἐστεφάνουν τὸ ἀπέραντον μνημὲν τοῦ ὠραίου δὲ προῦκυψε θέαμα... τίς εἶδε θαλερὸν καὶ εὐχρουν ροδῶνα αἴφνης σποράχην ἐπὶ τῶν γλαυκῶν κυμάτων ἀνθήσαντα.

Τότε μία τῶν Ὠκεανίδων, ἡ γλαυκῶπις Κυμοθόη, διὰ τοῦ ροδοθαφῆος πέπλου ἔσχατον δάκρυ ἀπομάσσουσα, τοιαύδε ἐλεξεν:

— Ἀδελφοί! ἰδέα παρήγορος ὡς ἀκτὶς φέρου αἴφνης ἐν μετοπωρινῇ ἀνατέλλουσα φωτίζει κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην τὸ πνεῦμά μου. ἄγωμεν ἐκεῖ, πόρρω τῆς τὴν εὐρείαν ταύτην ἔκτασιν περατούσης γραμμῆς τοῦ ὀρίζοντος πρὸς τὸν ἐπὶ γιγαντώδους βραχοδμήτου θρόνου ἐπικαθήμενον λεύκοφρον ἄνακτα Ποσειδῶνα, μετὰ δέους δὲ προσπίπτουσαι αὐτῷ καὶ ἀσπαζόμεναι τὴν ἄκραν τῆς ἀδαμαντίνης αὐτοῦ τριαίνης, ἐκ τοῦ οἴκτου δὲ ἡμῶν θάρρος ἀντλοῦσαι, ἰκετεύσωμεν, ἐξορκίσωμεν αὐτὸν ὅπως ἐκ τοῦ βάλους τῆς πολυφλοίσβου θαλάσσης ζῶντα ἀναστήσῃ τὸν τάλανα αἰοδόν, ὅστις οὕτω λιγέως ἡμᾶς ἐξῴκει... εἶναι θεός, καὶ θεὸς ἀναξ, πανίσχυρος· μὴ δὲν δύναται νὰ πρᾶξῃ τοῦτο;

— Οὐχί! ὑπέλαβεν ἑτέρα τις, ἡ μαργαροδάκρυς Γαλάτεια· ἡ ὀργὴ αὐτοῦ εἶναι φοβερά καὶ πείσμων ἔτι· τίς οἶδε μὴ αἰφνης χολούμενος, ὡς θράσος τὸ θάρρος ἡμῶν ὑπολμβάνων, αἰτουσῶν ἐκείνον οὐ τὸν θάνατον ὀργῆς ἐνεκεν ἴσως ἐπέτρεψε, τίς οἶδε, λέγω, μὴ τὰς χιονώδεις ὀφρύας συσπῶν καὶ ἀπὸ τῶν ὀμμάτων ἀστραπὰς λαίλαπος ἐξακοντίζων, λάθρους δὲ πνοὰς ἐπιγέων καὶ διὰ τοῦ πανσθενοῦς αὐτοῦ τριβελοῦς σκήπτρου πατάσσων δὲν θὰ κατεκλυδώνιζεν αἰφνης τὸν εὐρὺν ὠκεανόν, τὰ δὲ μέχρι τοῦ αἰθέρος ἀγρίως ἐξεγειρόμενα τότε καὶ τὰ νέφη φιλοῦντα κύματα, οὔτε τῆς ἀδελφῆς Κυματολήγης τὸ μειδίαιμα, ἀλλ' οὐδ' αὐτοῦ τοῦ κοσμοκράτορος Διὸς ἡ βροντοήχος ἐπιταχὴ θὰ ἐξήρκει ἵνα ἐξηρεμώσῃ; ἀπεθυνώμεθα κἀλλίον, ἀδελφοί, πρὸς τὴν εὐπειλον σύνθρονον αὐτοῦ Ἀμφιτρίτην· αὕτη, τρυφερὰ ὡς γυνή, ἰσχυρὰ δὲ παρ' αὐτῷ ὡς σύζυγος, δὲν θ' ἀπέστεργε βεβαίως πρὸς ἡμᾶς τὰς συγγενεὶς αὐτῇ παρθένους ἀφ' ὧν ἐκεῖνος ἀρελῶν αὐτὴν ἔστεφεν εὐτυχὴ τοῦ πόντου ἀνασχῶν, ἵνα καταπείσῃ αὐτὸν ὑπὲρ ἡμῶν.

— Ἀλλ' ἂν οὗτος, εἶπε τότε αὐτῇ ἡ προεξάρχουσα τῆς ὀμηγύρεως ἀγλαόμορος Κυματολήγη, ἂν οὗτος, ἰσχυρὸς καὶ οὐλόχολος, ἅμα δὲ καὶ πείσμων ἐν τῇ φοβερᾷ αὐτοῦ ὀργῇ, ὡς πᾶν ὄρθως πρὸ μικροῦ ἐλεξας, αὐτοῦ τοῦ Διὸς θά ἐτόλμα νὰ ἀψηφάτῃ τὸ βροντοφῶνον πρόσταγμα, πῶς, ἀδελφεῖ, θὰ ἐπῆκουε, πῶς θὰ ἐταπεινῶν τὴν ἀδύναστον ὀφρὺν προσκλίνων πρὸς τὴν ἀσθενῆ φωνὴν τῆς τρυφερᾶς αὐτοῦ συνθρόνου ἐκλιπαρούσης αὐτὸν ὑπὲρ ἡμῶν;...

— Πρὸς τοὺς ἄλλους ὑπέλαβεν ἡ ἀρρόπλαστος Ἀπομείδεια, ἡ βασιλὶς τοῦ ὠκεανοῦ ἐμφορεῖται οὐχὶ φιλιῶν αἰσθημάτων πρὸς τὴν ἀρχηγὸν τῆς ὀμηγύρεως ἡμῶν Κυματολήγην, ἥς τὸ κῆλλος φθονεῖ· εἶδον αὐτὴν, ὅτε πρὸ δύο αὐγῶν ἡλίου τὴν χρυσοῦν μαργαρο-

στεφὴ αὐτῆς κόγχην ἡρέμα ἐπὶ τῶν γλαυκῶν ὑδάτων ἐπικυλίωντες ἐκόμισαν αὐτὴν, παιδιᾶς καὶ τέρψεως χάριν, παρ' ἡμῖν οἱ ἀδελφοὶ Τρίτωνες· ὑπόδρα τὴν Κυματολήγην θεωροῦσα, κρυφίως φράσεις φθονεροῦ παραπόνου ἅς τυχαίως ἤκουσα διὰ τῶν ροδίνων χειλέων, ὠχρίωντων πως ἐκ τῆς ἐνδυμύχου ταραχῆς ἐψιθύριζε.

Τότε ἡ θειομειδὴς Κυματολήγη, ἥτις τοῦτο πρὸ πολλοῦ αἰσθημένη, οὐχ ἤττον ἐκ μετριοφροσύνης ἀπεισιώπα πρὸς τὰς ἀφρογενεὶς αὐτῆς ἀδελφάς, εἶπεν αὐταῖς:

— Ἰδοὺ τί πρακτέον· πᾶσαν παράκλησιν ἡμῶν δέον ν' ἀπευθύνωμεν οὐχὶ τῷ θεελλοχαρεῖ ἄνακτι Ποσειδῶνι ἀλλὰ τῷ ἀγαθῷ πατρὶ ὑπερτάτῃ δεσπότῃ αἰθέρος καὶ γῆς, ἀέρων καὶ πόντου Διὶ· σοί, χιονόσφυρος Θέτι, ἥτις πολλὰς κατὰ τοὺς πολυταράχους ἐκείνους χρόνους καθ' οὓς οἱ χαλκοκνήμιδες ἥρωες Ἀχαιοὶ περὶ τὸ Ἴλιον ἀμφεμάχοντο, τὰς ὑπερυψήλους τῶν αἰθέρων κρηπίδας ὑπερβάσα, ἀνῆλθες εἰς τὸ πᾶγχρυσον δῶμα τοῦ κοσμοκράτορος, σοὶ ἤδη ἀποκείται ἡ τοῦ ἔργου τούτου ἐκπλήρωσις· σὺ ἀνερχομένη ἤδη καὶ πάλιν πρὸς αὐτόν, δύνασαι, ὡς εὐνοουμένη ὑπ' αὐτοῦ ἄλλως, ἵνα, δεξιῶς τὸν οἶκτον αὐτοῦ θίγουσα, ἐπιτύχῃς τοῦ παθομένου.

Ἡ ἀργυρόπους Θέτις ἐστέναξεν ἀκούσασα τὸ πολυθρύλητον ὄνομα τοῦ Ἰλίου, ὅπερ, ὡς φλογερὸς πυρρός ἐν τῇ μνήμῃ αὐτῆς αἰφνιδίως ἀναιδείας, ἀνείλιξε πρὸ αὐτῆς κόσμον ὅλον θλιβερῶν ἀναμνήσεων... τάλαίνα ἀθάνατος μήτηρ θνητοῦ υἱοῦ!...

— Ναί! ἀνέκραξε· θὰ ἀναβῶ παρὰ τῷ Διὶ, θὰ καθικετεύσω αὐτόν τῶν θείων αὐτοῦ γονάτων ἀπτομένη· ἀλλ' ἂν καὶ οὗτος, ἄκαμπτος μένων, μὴ παραδέξεται ὅπως ἐκ τοῦ κόλπου τῶν κυμάτων, ἐκ τῆς οὐχὶ γαληνίου ἀλλὰ θορυβώδους ἀπεράντου νεκρικῆς κοίτης αὐτοῦ ἀναστήσῃ ἡμῖν σῶον καὶ σφριγῶντα ὡς πρότερον τὸν πολυθρήνητον αἰοδόν, ὦ! τότε, — καὶ τὸ ὄμμα αὐτῆς ἀγρίως πως ἐν τῇ ἡν ἐξέπραξε θλίψει ἀπῆστραψε, — τιμωρησάτω καὶ τοὺς ἀσεβεῖς αὐτουργούς τοῦ στυγεροῦ ἐγκλήματος, ὅπερ ἀπέκριψε μέγ ἐν τῷ ζοφώδει στήθει αὐτοῦ ὁ βαθυρρεῖτης ὠκεανός, αὐτόλαλον ὅμως ὀργάνου χορδαὶ ἀπροσδοκῆτως πᾶν ἡμῖν ἀπεκάλυψαν!

Ἐπιπεσάτω λοιπὸν ἐπ' αὐτοὺς ἀνηλεὴς καὶ πυρπόλος ὁ χρυσοπόρφυρος αὐτοῦ κεραυνός! δώτωσαν οἱ ἀπηνεῖς δρόσται παραδειγματικὴν δίκην τῆς κακίας αὐτῶν!... μόνον ἔρα τὸ ἐμὸν πολυστένακτον τέκνον ἔδει πάντως ἵνα δῶ σκληρὰν δίκην τοῦ ρόνου τοῦ θρασέος Ἑκτορος, ἀνδρὸς ἐναντίου, ὃν οὐχὶ ἐν ἀνδρὶ ἐπιβουλή, ἀλλ' ἐν τῇ κρατερᾷ ἀκμῇ τοῦ πολέμου, μαχητῆς μαχητὴν ἐφάνευσε;

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΔΟΥ.

(Ἀκλουθεῖ)